

Tarsoly

A HÁLÓ LAPJA • 2011 OKTÓBER

Csoóri Sándor: Hogy ne legyen sötét

Még látni a merész hidakat
s betonparton a fák
személytelen sorát,
még látni a hazafutó gyerekek arcán
a délutáni hóesést.

De lassan bekormozódik a víz
a test éjszakája leszáll.

Az elpusztíthatókra gondolk,
akiket nem véd semmi álom.
Besűvít hozzájuk a csönd, mint a puskagolyó
s az egyedüllét, mint a gyászír.

Az elpusztíthatókra gondolk,
teli van velük a Föld.
Nem védik őket hadseregek, rózsalugasok, szagos ingek,
sem a pénz ezüst kerítése,
sem a szerelem.

És hiába halnak meg, mert hiába születtek.

Az elpusztíthatókra gondolk,
csak egy kéz kellene, hogy hazájuk legyen,
csak egy másik test, hogy ne legyen sötét.

Bayer Róbert **Vigyázz rám!**

Gyógyulás és megelőzés a közösségben

Korunk egyik legsúlyosabb betegségének a magányt tartjuk. Ha ez így van, akkor egy társakat kínáló közösség már önmagában is gyógyít. Minden bizonnal még pontosabban fogalmazunk, ha azt mondjuk, hogy a magány a betegségek okozója, vagy esetenként velejárója és következménye. A közösség pedig ebből a szempontból inkább védőfaktor és gyógyír egyben.

A közösségben gyógyulok és egyben aktív alakítója vagyok annak a közegnek, melytől a másik ember gyógyul. A közösségben védve vagyok és immunerősítő hatásával segít egészségesnek maradnom. Időigényes és tüneti kezelést igénylő pótcselekvések helyett a közösségben a problémák gyökerét találhatom meg és kezelhetem.

Ugyanakkor fontos kimondani, hogy a közösség nem terápiás csoport. (Pontosabban csakis abban az esetben az, ha direkt erre a célra jött létre.) Az együttlét örömet csak nagyon kivételes esetben és csak közös megegyezéssel áldozhatjuk fel terápiás célok érdekében. A keskeny ösvény megtalálása ebben a kérdésben is nehéz feladat.

Ez hazugság?

vagy a Szentlélek beszél...

Van valaki. Nem értem őt. Sokáig úgy tűnt, egy hullámhosszon vagyunk. Jókat beszélgettünk, sok dologról hasonlóan gondolkodtunk. Vagy ő változott meg vagy én. Most nem vagyunk egy frekvencián, nincs közöttünk párbeszéd. Úgy tűnik, más a véleményünk a dolgokról.

Közös ismerősünkkel találkoztam. Hosszan mesélte, hogy milyen jól megértették régen egymást, milyen értelmesen beszélgettek, mennyi közös volt bennük. Azután dőlt belőle a panasza a valakire. Hogy megrágalmazott? Engem is, de az nem a te vagy az én bűnöm, azzal nem nekünk kell majdan elszámolni.

Csak akkor látogat meg, ha kér valamit? Legalább olyankor lehet próbálkozni újra meg újra a kapcsolatfelvétellel!

Hogy anyagias lett? A körülöttnünk lévő világ mit tart értéknek? Azzal nehéz szembe menni. Akinek sikerül, az az Isten kegyelme...

Hazug voltam, vagy a Szentlélek sietett segítségemre, amikor ezeket mondtam – hisz magam is vívódom. Nem biztos, hogy közös ismerősünk tehet minderről. Hiszen most másokkal beszélget, mások véleményére ad, másokkal talál közös gondolatokat, mert más környezetben él. S valószínűleg nem jobb vagy rosszabb, hanem csak más.

Neki nem az a dolga, hogy a te vagy az én sebeimet nyalogassa. Azt be lehet gyógyítani azzal, hogy magunkba nézünk: vajon mi mit hibáztunk el ebben a kapcsolatban? Mindig meg akartuk érteni az álláspontját? Azt kerestük, ami összeköt? Vagy azt, ami elválaszt? Törődünk azzal, hogyan értékel ő egy eseményt, egy szituációt? Vagy azt vártuk, azonosuljon a mi értékrendünkkel? Nincs alkalmasabb időpont végiggondolni, mint MOST!

Lehet, hogy közös ismerősünk szálkái elvesznek a mi gerendáink között... S az sem lehetetlen, hogy mi mind a hárman magunkba nézünk...

Orosz Rita

„Miért ne én...?”

Gyögyővel beszélgettünk

Kérlek, mondj magadról pár bemutatkozó szót!

Sebők György vagyok, Gyögyő. Felvidéken, Szencen – Pozsonytól 25 km-re élek. Nejem Éva, 2 gyermekünk és 3 unokánk van. Ez év február elsejétől élvezem a nyugdíjjal járó örömeket, de azért még néha bejárok a munkahelyemre, mert, mint társtulajdonos, komolyabb döntéseknél ott kell hogy legyek. Cégünk túlnyomó mértékben víz és szennyvíz mérésével és irányító rendszerek gyártásával, szerelésével és üzembe helyezésével foglalkozik. Hobbim – elsősorban a munkám. Szeretek olvasni. Mióta Erdélyben többször megfordulok, Wass Albert könyveit olvasom örömmel. Nagy hatással vannak rám. Főleg ezeken a könyveken keresztül mélyebben ismergetem a székely ember mentalitását.

Milyen közösséghez tartozol? Pár szóval mutasd be, és mondd el, kérek, hogy miért jó ott neked?

1996-tól a Házás Hétvége közösséghez tartozunk. 1998-ban pedig részesei lehettünk a szenci Antióchia közösség megalakulásának. 12 éven keresztül, heti rend-

szerességgel találkoztunk, s 17 úgynevezett Antióchia Hétvégét tartottunk több száz fiatal résztvevővel. Két új Antióchia közösséget indítottunk útnak: a féli és a párkányi közösségeket. Nekünk a Házás Hétvége, de főleg az Antióchia megváltoztatta az életünket. Nagyon sokat tanultunk a fiataloktól. Főleg alázatot. Az Antióchia egyben életstílus is. Nehéz, de próbáljuk mindennapjainkat antióchiás-ként megélni. Sajnos, 12 év után a szenci Antióchia közösség befejezte tevékenységét. Reméljük csak ideiglenesen. A befejező szentmisén 56-an voltunk, s az antióchiás házaspárok gyermekei a terem közepén úgy járkáltak, mintha otthon lettek volna. A sok ajándék közül, amit e közösségtől kaptunk az egyik éppen az, hogy már 13 antióchiás házaspárunk van, kiknek eddig már 15 gyermekük született. Nagy örömről, hogy a házaspárok immár több éve havonta találkoznak, mint keresztény közösség. A közösség aktívabb tagjai egyben bogozók is, s nagyon sok bogozói találkozón, táborban vettek részt, így sokukat személyesen ismerik a hálós barátaink.

Sokszor kapunk tőled meghívót a Szenci Molnár Albert Klub eseményeire. Mesélj róla!

2000 tavaszán egy reggel arról beszélgettünk nejemmel, hogy jó volna rendszeresen találkozgatni, és egy olyan közösséghez tartozni, ahol, azon kívül, hogy jól érezzük magunkat, beszélgethetnénk, szórakozhatnánk, előadásokat hallgathatnánk – természetesen magyarul. Az antióchiás közösségben megtanultuk, hogy egy feladatnál a kérdést mindig úgy tesszük fel, hogy „miért ne én”. Na, ennek alapján kezdünk neki.

Az első klubestnek nagy visszhangja volt, s így jött a másik, majd a többi is. Innentől kezdve a mai napig minden hónap harmadik csütörtökén rendszeresen találkozunk, évente 10-szer. Minden előadáson van egy előadó, majd lehetőség kérdések feltételére. Talán a harmadik klubest után egy barátónk ajánlatára felvettük városunk nagy szülőltjének nevét, így alakult meg a Szenci Molnár Albert Klub. Azt hiszem, az 5. klubestnél jött nejemnek az ötlete, hogy a klubestek elején adjunk lehetőséget fiatal tehetségeknek a fellépéshez. Ettől kezdve minden klubest egy úgynevezett „kulturbetéttel” kezdődik. Énekek, versek, énekkarok fellépése, stb. – meghitt hangulatot varázsolnak az esték elején. Az eddigi 113 klubesten nagyon sok előadó megfordult. Hálós barátaink segítségével, nagyon sok neves, érdekes magyarországi előadónk volt: Szabó Ferenc atya, Fejérvári Nelly, Koncz

A klubban a hangulat a tetőfokán...

Éva és Gyögyő

András az énekkarával együtt, Balczó András, Sebastian atya Indiából, Sebestyén Ottó atya, Orosz István atya és neje Rita, Szeibert András, Bőjte Csaba testvér, s még sorolhatnám.

Hogy milyen klub ez? Én városi klubnak tartom, de budapesti hálós barátaink mondják, hogy: „Gyögyő, rajtad kívül mindenki tudja, hogy Háló klubotok van, csak te nem...” Hát, lehet, hogy ez így is van. Mostanában azt tartjuk a legnagyobb feladatunknak, hogy kineveljünk magunk helyett fiatal követőket. Nagy öröm számunkra, hogy az Antióchiás fiatalok között vannak ügyes, képzett, s alkotni vágyó fiatalok, akik már évente több klubestet szerveznek és természetesen vezetnek is. Remélem, Szencen a klubtevékenység hosszú időre be lesz biztosítva.

Mikor, és hogyan kerültél kapcsolatba a Hálóval?

Az első találkozásom a Hálóval? – egy meghívás volt Bittsánszky Lottitól a zánkai nagytalálkozóra, de sokrétű elfoglaltságomra, meg a nagy távolságra hivatkozva elutasítottam. 2002-ben az érsekújvári találkozó előtt, Lotti ezekkel a szavakkal szólott hozzám: itt lesz a közelben a bogozói találkozó, erre már csak eljössz? Nem tudtam nemet mondani. Három antióchiás fiatal, nejem Éva és én, megjelentünk az érsekúj-

vári találkozón. A regisztrációnál Cseri Zita fogadott, bemutatkoztunk egymásnak, majd kítűzte a névkártyáinkat. Nagyon megfogott a légkör. A barátságos, nyitott emberek, az, hogy mindenkit elfogadtak olyannak amilyen, és hogy senki nem akart megváltoztatni. Az érdekes előadások... Vasárnap bemutatták az egyes szekciókat. Én a HGT-t választottam. Nagyon megtetszett a HGT eszménye – célja. Zitát a 3 nap alatt többet nem láttam, csak a záró szentmise után jelent meg, elkérte a mikrofont és megköszönte, hogy szolgálhatott. Talán, ez tette fel az “i”-re a pontot. Mikor hazaértünk, leültem a számítógémem mellé, és köszönetet mondtam Zitának mindazért, amit e pár nap alatt megélhettem. Egyúttal felajánlottam Neki, hogy szívesen segítek bármiben, ha erre szüksége lesz. Na, így váltam én hálóssá. Eleinte a HGT-ben tevékenykedtem, de rájöttem, hogy Szencen és környékén hasonló a helyzet, mint Budapesten. Pozsony, Bécs és Győr közelsége, és az itteni gazdasági helyzet egész más lehetőséget kínál a megélhetés, de kultúra terén is.

2004-ben aktívan részt vettem a rózsaszállási Háló tábor szervezésében, vagy 450 résztvevővel. Ez további erőt adott. Igyekezünk Szencen és környékén találkozót szervezni. Besegítünk az első párkányi, valamint a losonci Háló találkozóknál. Nagyon remélem, hogy mindkét közösség hosszútávon is életképes lesz. Cseri Zita ajánlatára bekerültem a Háló parlamentbe, ahol igyekszem tudásom és lehetőségeim szerint tevékenykedni. Nagy öröm volt számomra, hogy aktívan részt vehettem az első Kárpát medencei Ifi találkozó szervezésében.

Volt-e a közösségben való gyógyulásról tapasztalásod akár a magad életében, akár másnál?

Több gyógyulásról is beszélhetnék, egyet említek a sok közül. Egy kis találkozóra, melyet nevezhetnénk hálós találkozónak is, meghívtam egy baráti házaspárt. Tudtam, hogy a férj több mint 10 éve nem jár templomba, nem gyótt, stb. – de eljöttek. Az előadás témája annyira meghatotta az említett barátomat, hogy elsőnek ment gyónni. Mai napig hálával emlegeti ezt az estét, s azóta minden ilyen előadásra örömmel, hívás nélkül is jönnek.

Mi foglalkoztat mostanság leginkább a felvidéki Hálóval kapcsolatban?

Nehéz kérdés. A felvidéki Háló szervezése nagyon bonyolult, mert nagyok a távolságok. Mi Szenc és környékén, az Antióchia közösségre építve működünk. Vannak még úgynevezett hálós közösségek Losoncon, Párkányban, Nagyöveden és környékén, Komáromban (mostanában kicsit stagnál), viszont kialakulóban van egy aktív bogozói csoport Kelet-Szlovákiában

Kosztura Erzsóka vezetésével. Egy olyan megoldáson gondolkodunk, hogy közös, határon túli találkozót szervezzünk, mégpedig Pozsony, Komárom, Párkány, Győr, Pannonhalma körzetekben. Ugyanilyen határon túli találkozót szervezhetnének Losonc és környékén, valamint a keleti régiókban.

Hogy mit tartok én a legfontosabb feladatomnak a Hálóban? Olyan bogozókat kinevelni magunk helyett, akik majd a felvidéki Hálót hosszútávon tudják szervezni, bogozni.

Kívánom, hogy sikerüljön!

Szénássy Judit

Gyógyító közösség a Bethesda

A „gyógyító közösség” gondolatának megértéséhez a rendszer-váltás időszakát idézem meg. Azóta fél emberöltő telt el, és bár valódisága mára sokak számára vitatott, aki részese lehetett, – mint az én nemzedékem is – felidézheti azt a különös várakozást, a „valami van a levegőben” élményét, amely a különféle hivatások gyakorlóit új tettekre, vagy legalább ilyenek szándékára sarkallta. Ez volt az az időszak, amikor az egyházak hosszú évtizedek után előléphetek az „illegálisból”, hogy a templom falai közé zárt hitéleten túl, szolgálatuk a közélet más terein is újra kibontakozzon. Az 1953-ban államosított Bethesda Kórház újrászervezésére a református egyház berkein belül az államosításkor megszűntetett diakonissza közösségek tagjai és az őket összefogó, a kórházat korábban irányító, részben svájci gyökerű Biberauer-Bodoky család tettek lépéseket. Csatlakoztak hozzájuk orvosok, lelkészek, és az ügyet a nagypolitikai szintjéig felkarolta az akkori egyházvezetés. A gondolkodás arról folyt, hogy vajon a diakonissza kórházat kell-e újraéleszteni a formaruhás diakonisszákra építve eredeti formájában, vagy az egyházhoz kapcsolódó szakemberekre támaszkodva lehet-e létrehozni az egészségügyet kereszténen identitásával is szolgáló szakmai közösséget. A visszavélt előkészítő csapat vezetésével az akkori Pest megyei főorvost: Dr. Dizseri Tamást bízta meg az egyházvezetés. Az egybehangzó

emlékezet szerint a „gyógyító közösség” gondolata, maga a szókapcsolat a Bethesdára alkalmazva az ő leleménye volt. Az elgondolás szerint a Bethesda, mint egyházi kórház létjogosultságát a gyógyításra szerveződött közösség adja. A közösség szó utalás a diakonissza közösség hagyományára, az egyházi — teológiai szóhasználat szerint a „communio” vállalására, mely legalábbis elvben a személyes hitből, a Krisztus-követésből fakad. Másfelől, kifejezi a gyógyítás közösségi jellegét, azaz hogy a gyógyulás a modern és ezért egyre kisebb szakterületekre osztott orvosi tudás, és más határ szakmák képviselői közötti összefogás eredménye. A „gyógyító közösség” elve tehát a Bethesda számára, ha tet-

szik program: eszköz az elérendő célhoz, az emberséges gyógyításhoz, amelyben a szakmai felkészültség az emberi esendőséget értő, szolgálni és nemcsak szolgáltatni kész lelkiülettel együtt jelenik meg. Mindehhez az éppen érvényes pillanat megnyerése mellett, a módszeres, kitartó, megtervezett építkezésen keresztül vezet az út. Hogyan sikerült ez az építkezés, mi valósult meg az eltelt közel húsz évben? Amit minden külső szemlélő kiemel, vendégként, hallgatóként, vagy gyakorlóként járt nálunk, az: a családiasság élménye. E mögött munkatársak, a kisebb szakmai közösségek tagjainak egymáshoz való jó viszonya áll. Sikerült megnyernünk az ügynek olyan fiatal, de helyenként már jelentős szakmai hír-

Gyermekkórházban

névre szert tett szakorvosokat, akik miután egy-egy szakterület irányítására megbízást kaptak, hozzáértésükkel és emberi kisugárzásukkal új lendületet tudtak adni a gyógyító osztályokon folyó munkának. Ez a lendület, az új szakmai sikerek és ezzel együtt a tárgyi és épített környezet célhoz igazodó folyamatos megújítása a kórház egészére hatott és hat a mai napig. Az itt dolgozóknak az az élménye, hogy általuk valami fontos jön létre, ezért személyes hozzájárulásuk egzisztenciájukban ad visszaigazolást a béreken ki nem fejezhető módon.

Kialakítottuk saját hagyományainkat, a gyógyító munkát kiegészítő és néha kiteljesítő közösségi életet rendszeres programokkal „tartjuk karban”. Csak felső-

rolásszerűen: a szakmai programok mellett, ünnepek, istentiszteletek, bibliaórák, belső továbbképzések, sportesemények, bethesda-csendesnapok szolgálják a közösség összekovácsolódását. Kisebb szakmai közösségeink néhány napos elvonulásaikat, az osztályok közösségi programjait alapítványunk segíti. A munkatársak gyermekeinek szervezett táborokat, napközit, családi napot, adventi készülődést szervezünk. Külön is hangsúlyt fordítunk a tanulás, továbbképződés alkalmainak megteremtésére, támogatására: ösztönözzük a konferenciákon, szakmai napokon való részvételt, belső szakorvosi, ápolói megméretéseket szervezünk. Diakóniai-szociális hálót szerveztünk nemcsak betegeink és csa-

ládjaik, de érintett munkatársaink családjainak támogatására, a ruhaosztástól a költöztetésben való segítségig. Lelkigondozói, mentálhigiénés segítség is rendelkezésre áll.

Összefoglalva a teljesség igénye nélkül felsoroltakat: a bethesda „gyógyító közösség” a személynek szóló figyelemből épül: tö-rődünk egymással, a másik igényeire, szükségére próbálunk figyelni: időt, erőt, anyagiakat fordítunk rá lehetőségeink határáig. Nyilván a jó szándék ellenére közelebbről árnyaltabb a kép, jócskán vannak hiányosságaink. (Például minden erőfeszítésünk ellenére, bárhogya is szerettek nálunk, a frissen szakvizsgázott fiatal orvosok egész sorát kényszerültünk elengedni az évek sora alatt. Ugyanakkor csak az elmúlt évben is 54 rezidens jelentkezett hozzánk, hogy nálunk tanulja meg a szakmát.)

Befejezésül a zsolttáros szavait idézem: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők...” (Zsolt. 127, 1). Arra szeretnénk felhívni a figyelmet, hogy mint minden közösségben, úgy a Bethesda-ban is a közösség életben tartása, terheinek nemcsak szívén, de vállán viselése, a kötődések kialakítása azon a nem túl nagyszámú emberen múlik, akik a gondviselés vezetésével próbálják élni életüket.

Dr. Velkey György
főigazgató

Rideg Gyula
kórház lelkész

„Hol betegszik meg tulajdonképpen az ember? Melyik részében helyezkedik el ez a betegség? E kérdésre adott válasz megkönnyítené a dolgunkat. Más szavakkal: világos lesz számunkra, hogy merre haladjunk a gyógyulás érdekében. ...Az ember egész lénye beteg. Visszont a betegség központja a lélekben helyezkedik el.” (Hierotheos Vlachos: A lélek betegsége, a lélek gondozása)

Orosz Istvánt kérdeztük

István atya, Te, mint pap, úgy is mondhatom, mint lelkész, aki a Semmelweis Egyetemen lelki gondozást is tanultál, mit gondolsz a fenti idézetről?

Annyira sem buta, sem okos nem vagyok, hogy vitakozzam a fenti gondolatokkal. Egy kicsit úgy érzem, engem mindkét idézet azonos irányba vezet. Eddig is éreztem, tudtam, hogy az ember teljes egész, és csak így szemlélve lehet és szabad egészségről és betegségről, illetve gyógyításról és gyógyulásról beszélni. Nem én találtam ki, hogy van a személyiségünknek egy integritása. Ez nem külső, vagy belső, lelki, szellemi vagy testi integritás. Ez az ember, az Isten képmására teremtett létünk integritása. Ha ebben az integritásban bomlik meg valami, beszélhetünk betegségről. És ezen a gondolati vonalon lesz érthe-

tő, hogy miért a sátántól megszállott ember a legbetegebb és hogy miért a szent a legegészségesebb – még akkor is, ha a megszállott kicsattanóan „egészséges”, vagy a szent halálosan „beteg”.

„Az ember gyógyítható.” – írja Vlachos a könyvében. Szerinted? S ha igen, hogyan?

Nem igazán szeretem a költői, vagy annak tűnő kérdéseket. A fenti szavaim után, itt ez a kérdés mindenképp annak tűnik. Azonban, hogy válaszoljak a két kérdésre: Igen. A megsérült integritás helyreállításának segítségével, vagyis az életszenség felé segítséssel. Akár papként, akár pap-lelkigondozóként, minden tevékenységem erre irányul. Természetesen a kollégáim is. *Tudom, vannak kedvenc történeteid a Szentírásból. Melyik gyógyulás mutat rá leginkább*

arra, hogy az egész lényünk beteg vagy egészséges?

Jézus Krisztus gyógyításai közül számosnál megtalálható a „krisztusi holisztikus szemlélet”. Mivel azonban kedvenceimről kérdeztél, legyen a vérfolyásos asszony, akiről mondok néhány gondolatot. És most nem arról a szépségről, ahogyan az asszony minden ellene ható erővel szemben odajut Jézus Krisztushoz és megérintve ruhája szegélyét, eláll a vérzése, hanem arról az aggodásról, amivel Jézus el akarja kerülni, hogy az asszony – vérfolyásából gyógyultan ugyan, de vele nem találkozáva – elmenjen. Tanítványainak logikusnak tűnő érvelése – „Látod, hogy szorongat a tömeg és te mégis azt kérdezed: ki érintett engem?” (Mk 5,31) – sem tántoríthatja el a találkozás szándékától. Az pedig meg sem fordul

a fejünkben, hogy Jézus valami önös érdekből akar ilyen szenvedélyesen találkozni vele. Aztán ott az a gyönyörűséges jelenet, amikor az asszony „Leborult előtte és őszintén bevallott mindent.” Ezért nem engedte Jézus, hogy elmenjen, hogy félig gyógyultan távozzon, hogy

soha ne tapasztalja meg a teljes gyógyulás örömét. Ebben a jelenetben az is erősen kidomborodik, hogy nem kis erőfeszítést kell tennie magának a gyógyulást keresőnek is. Ez az igazi gyógyulás, a személy integritásának helyreállítása, a szentség kezdete. Itt már nincsenek kifo-

gások, mellébeszélés, mentegőzés, elhallgatás. Nincsenek zavaró körülmények. Sem a tömeg, sem a helyszín nem lehet akadály egy igazi találkozás, egy igazi közösség, egy igazi gyógyulás útjában.

Orosz Rita

Az első 12 kisközösségi összejövétel forgatókönyve

Könyvajánló: **Felütés**

Mit jelent a felütés szó?

- zene: A zenemű hangsúlyos indulását megelőző hang.
- irodalom: A vers rendes ütemét megelőzheti egy többnyire hangsúlytalan szó vagy szócsoport.
- kommunikáció: Egy folyamat eleje, amely meghatározó a partner figyelmére és szimpátiájára szempontjából.

Miről szól ez a könyv?

A ma emberének alapélménye, hogy rohan és fáradt. Semmire sincs időnk és energiánk. Ezzel a könyvvel egy olyan kalandra hívjuk meg sz olvasót – a kisközösség kalandjára –, ahol muszáj lesz egy kicsit lassítani, egy kicsit mélyebbre evezni, és ráadásul mindezt nem egyedül, hanem társakkal.

A könyv egy induló kisközösség számára nyújt kapaszkodót az első tucatnyi összejövétel lebonyolításához. De ajánljuk ezt a könyvet olyanoknak is, akik már régóta gyakorolják a közösségi léteket. Hátha számukra is hasznos egyik-másik gondolat!

Ha már odáig eljutott valaki, hogy szüksége van erre a könyvre, akkor a közösség-indítás legnehezebb szakaszán, a munka

dandárján már túl van. Ezek szerint van 6-10 ember, akivel keresik a közös élmények lehetőségét, egymás megismerését és az Istenhez való közeledés útjait, valamint a saját életük szebbé tételének lehetőségét a másik emberen, a közösségen keresztül. Összeállt tehát a zenekar, kezdődhetnek a próbák. Felütés!

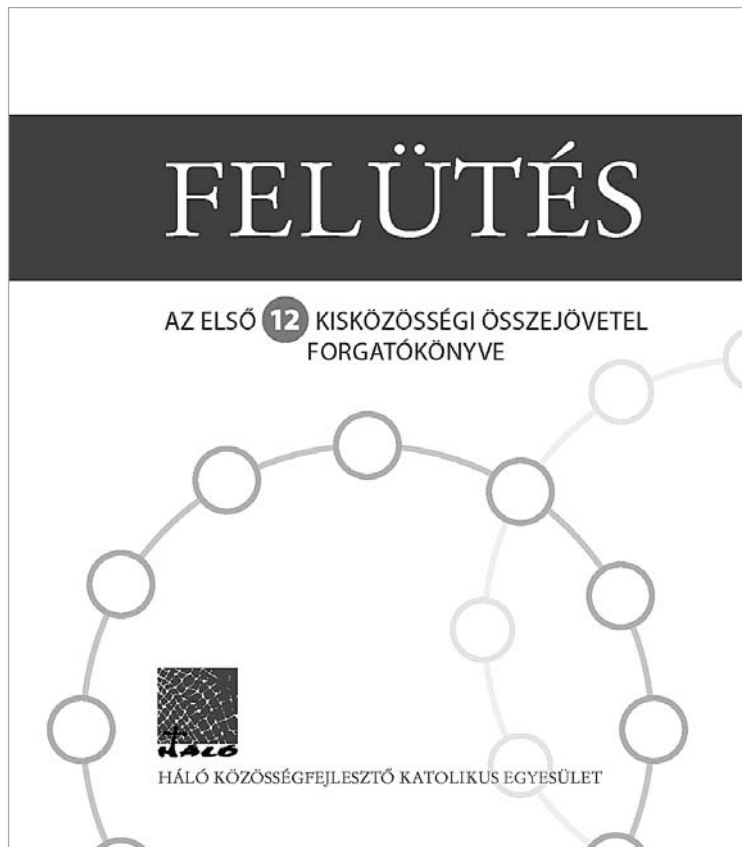
Miért fontos ez a Hálónak?

A kiadvány szándéka szerint a közösségek indításában szeret-

ne segíteni. Választ adhat a felénk gyakran megfogalmazott kérdésre: „de hát hogyan csináljam?”.

Emellett azonban legalább olyan fontos, hogy tartalmaz egy kisközösség-víziót. Ha valaki végigolvasa, vagy akár csak belelapoz, talán megérzi, hogy mi a Hálóban mit értünk kisközösségen. Szerintünk egyértelmű: a kisközösség ilyesmi vagy pedig valami teljesen más.

Koncz András

Éljen a ragtime!

Egyszer volt, hol nem volt, meghívást kaptam a BUDA-PEST RAGTIME BAND 30 éves jubileumi koncertjére. Az Óbudai Társaskör dugig volt emberekkel, az összes pótszék megtalálta már gazdáját, én meg egyre türelmetlenebb lettem. Egyszer csak berobbantak a zenészek a színpadra, és mire feleszméltem, már a második számnál tartottak. Megdöbbenéssel tapasztaltam, hogy jár a lábam, dobolok a kezemmel, fülig ér a szám, pedig én nem is szeretem a ragtime zenét! Ezen a ponton felsejlett egy réges-régi emlék. Háromnégy éves lehettem, amikor az volt a kedvenc szórakozásom, hogy mindenkit kitessékeltem a nagyszobából, felraktam egy bakelit lemezt (mindig ugyanazt), majd táncra perdültem. De hisz' az egy ragtime lemez volt!

Vissza a koncerthez! Kontra Zoltán zongorista improvizációja óriási hatással volt a közönségre. Aktív részesei lettünk a koncertnek, hiszen mindenki felismerte (vagy szerette volna felismerni) az egymásba fonódó zenei részeket. Az előttem ülő néni, bácsik lelkesen kérdeztek a mellettük ülőtől, hogy „Te, ez nem a Hajmási Péter volt?“, mire a másik: „Lehet, de ami most szól, az biztosan a Varázsfuvola!“. Chopin-től Bartókon át könnyedén eljutottunk Harangozó Teri örök slágeréhez, és mindez egy kicsit sem volt furcsa a ragtime varázsának köszönhetően. Az együttes legszórakoztatóbb figurája kétség kívül Széki József (ütőhangszerek) volt, aki néhol rappelt és kézen állt, mint egy amerikai tinédzser, máskor meg a ré-

gi időket idézve énekelt svájci sapkájában.

Weszely Ernő úgy szólt a közönséghez, mintha régi barátok lennének, tegeződött, történeteket mesélt a számok előtt (és néha közben is). Lenyűgözően zongorázott, énekelt és harmonikázott. Hely hiányában most nem térek ki életútjára. Aki teheti, olvassa el ezt a cikket, érdemes! http://nol.hu/lap/arcok/20100802-a_vak_szerencse Azzal az elhatározással távoztam aznap este, hogy legközelebb a barátaimat is el fogom vinni egy koncertre. Még akkor is, ha majd azzal a gyenge kifogással élnek, hogy „Én nem szeretem a ragtime zenét!“. Szeretettel ajánlom figyelmükbe a Budapest Ragtime Band-et! Nekem tetszett...

Orbán Sára

Engem ki gyógyít meg?

Szeretnénk segíteni másokon. Ez nemes törekvés. Ám beteg lelkünk gyakran észre sem veszi, hogy mi rejtőzik e nagy segítő szándék mögött. Mennyi önzés, önkeresés, hiúság, gőg húzódik meg a mélyben, amikor másokhoz lehajolok, segítő jobbomat nyújtom.

* * *

A másokkal való kapcsolataink sohasem tökéletesek. Mindig hordoznak valami sérülést, meg nem értést, érzékenységet vagy épp érzéketlenséget. Éppen úgy, mint egész ember természetünk, mely kezdettől hajlik a rosszra.

* * *

Miközben másokon segítünk, ezek a fájdalmasan fölsímt sebek háttérben maradnak. Jobb így. S ha jót teszek, még inkább elfedem a bennem rejlő rosszat. Kifelé is, magam felé is a jó arcomat mutatom. Azzá lenni épp nem tudok, de legalább annak látszom. Jó érzés. Hogy mások mit éreznek e segítő akciónk közben? Ritkán szoktuk észrevenni. Az nehezebb, terhesebb. Maradjunk a tettél, az látványosabb.

* * *

Pedig, ha figyelem nélkül fordulok a másikhöz, akkor észre sem veszem. Magamat látom benne. A lehetőségemet – a jó tette. Esetleg csodálkozom a hálátlanságán, de fölüyes mosollyal ezen is fölülemelkedem. Pedig, lehet, legnagyobb ajándékom a figyelmem volna. Az segítené, az gyógyítaná leginkább. Épp, mert abból kapott eddig legkevesebbet. Tőlem is...

* * *

De én csak cselekszem a jót, mint egy gép, közben pedig a lelkem egyre tompább, egyre érzéketlenebb. Engem ki gyógyít meg?

* * *

Ha már fölvettem ezt a kérdést, a gyógyulás útján vagyok! Ha már fölismerem a magam betegségét, máris másként tekintek a másik betegre is. Kiderül, hogy egyenrangúak vagyunk. Hogy egymás támogatására szorulunk. Hogy egymáséi vagyunk. Mennyivel több ez, mint az a halom jócselekedet, amelyet rá akartam zúdítani. Annak fölismerése, hogy egyek vagyunk, Istenem, még a gyöngeségben is! – valóban egyé formál. S erre van szükségünk leginkább. Ez az igazi gyógyulás!

* * *

Akkor találkozunk először hálával, ha ezt tudjuk adni. A magunk gyöngeségét, hitványságát, rászorultságát. Ha dicsekedni kell, ezekkel dicsekszem.

* * *

Nem tudok igazán segíteni másokon addig, míg sebeimet hordozom. Gyógyulásra szorulok magam is. S azzal segíthetek legjobban, ha gyógyulok. Ha finomodik a lelkem, ha egyre érzékenyebbé válik, egyre figyelmesebb.

Kocsis Fülöp püspök